

BÚT KÝ CỦA ĐỨC THẦY TỪ MINH ĐẠT:

Bộ Bút Ký trên đường tu đạo và hành đạo của Đức Thầy Từ Minh Đạt là một sách trên 1000 trang được tường thuật nhiều sự kiện quan trọng, hấp dẫn và là một kho tàng vô giá về tri thức, bài học, lẫn nghệ thuật... Có điều, Đức Thầy lại chỉ cho đăng một số rất ít bài khiêm tốn trong bộ trường thiên bút ký này bởi nhiều lý do: Chưa đúng thời cơ, không đủ yếu tố thời gian,... và vì là tài liệu lịch sử nên những nhân vật được nêu trong bút ký là nhân vật thiết nên rất dễ có sự ảnh hưởng không hay. Thế nên, Đức Thầy đã từ chối mọi sự mời gọi để phát hành bút ký này, kể cả những nhuận bút thật lớn từ các nhà phát hành lớn của Mỹ. Tuy nhiên, gần đây vì bận tâm vào nhiều công việc khác, nên Đức Thầy đã cho phép BBT TCQN chọn lọc một số bài trong bút ký để cung cấp cho các pháp hữu, xem những bài học kinh nghiệm xưa, thay thế những bài học đáng lẽ Thầy phải chỉ dẫn trong thời gian này.

Chương 1987: CẢI TẠO ĂN CƯỚP

Về chuyện sinh sống, cuối cùng tôi và em tôi cũng đã có chỗ ở ổn định (Tiến đến Mỹ vào năm 1987). Giã từ những ngày tháng luôn phập phồng tìm nơi cư ngụ. Nhớ sự khó của mình ngày xưa, nên tôi đã mở lòng cho những người cùng hoàn cảnh với mình.

Dù chỉ là một căn apartment 1 phòng nhưng tôi đã mở rộng cửa đón nhận những người vô gia cư, những người đang tới bước đường cùng và có hơn 100 người đã từng đến với tôi trong suốt 3 năm sống tại đây. Cũng may, đầu là căn apartment chỉ 1 phòng nhưng chắc đó là căn apartment có diện tích lớn nhất mà từ trước đến giờ tôi được gặp nên tôi mới có thể gom được nhiều người đến như vậy.

Người đến với tôi xuất thân từ nhiều thành phần trong xã hội, nhưng đại đa số là giới ăn cướp, băng đảng. Mặc dầu ở ngoài đời, họ là những tay anh chị, những người từng bị truy nã rồi nương thân ở đây nhưng đối với tôi họ một mực kính trọng. Dầu nhiều người lớn tuổi hơn tôi nhưng họ luôn luôn nghe theo những gì tôi nói. Tôi nói chuyện trong nhà rất là dịu dàng, khác với bây giờ. Lúc đó, tôi không hề chửi, không hề la, không hề rầy, vì họ có là học trò của tôi đâu mà la rầy? Tuy nhiên, mỗi lời nói của tôi lúc đó luôn được họ xem là lệnh. Trong nhà tuyệt đối không hề có một tiếng chửi thề, dù rằng có lúc tập trung đến hơn 30 thanh niên độc thân trong suốt một thời gian dài.

Có nhiều lúc họ giận, có khi đánh nhau nhưng mỗi khi tôi đến xem thì họ tự động rút lui, mỗi người ngồi một góc mà không ai dám nói một lời nào. Họ biết tánh của tôi không muốn anh em trong nhà xích mích nên họ phải tự làm lạnh với nhau. Cuối tuần thì tôi cho họ cùng nhau ngồi nhậu một lần. Trong nhậu nhẹt cũng không có thái độ quá trốn. Sau này, có một người là sáu rượu đến ở nên tôi đã ra lệnh cấm nhậu nữa và lệnh này được thi hành nghiêm túc.

Có lần, tôi ngồi đánh rắm một cách thoải mái. Họ nghe thấy được nên từ đó trở về sau họ cũng đánh rắm thoải mái. Từ đó cho tôi thấy, mọi hành xử, tôi phải lấy tôi làm gương. Dầu còn trẻ nhưng là người có vai trò lớn thì càng cần phải để ý, để tứ từng hành động nhỏ mà không khéo vô tình sẽ làm cái mẫu cho người khác bắt chước theo. Mọi con người ở đây, họ sống với tôi rất là kỷ luật, dầu rằng tôi không hề nêu ra một nội quy, điều lệ chi cả.

Ăn cướp thì thích bài bạc và mỗi lần họ đi đánh bài về, gặp tôi còn ngồi học thì ai cũng bẽn lẽn tự nói phân bua mặc dầu tôi không tỏ vẻ khó chịu chi cả:

- Tân thông cảm cho! Tôi cần một số tiền để đi thăm bà già!...

Người nào có việc làm thì phụ tôi trang trải chi tiêu. Tuy nhiên, tôi là người đi học, công việc của tôi đâu có nhiều, công việc của họ cũng vậy, ba cọc ba đồng nên luôn có sự thiếu thốn. Đã không đủ tiền nhưng danh tiếng của một nhà “Mạnh Thường Quân” như tôi thì càng vang rộng đến những thành phố khác. Cứ “anh hùng hào kiệt” nào cùng đường thì chạy đến ở với tôi. Nhà tôi không bao giờ khóa cửa, ai muốn vào thì vào nhưng tuyệt nhiên không một ai lấy cắp một vật gì hay đụng chạm một vật gì của tôi cả. Bộ computer, từng cái gối nằm,... cái gì của tôi thì không một ai đụng tay vào dù rằng tôi không hề cấm. Nhiều khi đi học về, thấy nhà mình có thêm người mới thì tôi cứ coi tự nhiên, coi đó là người nhà. Đó là cái mà người ta rất cảm kích tôi.

Đã nghèo, gian khổ, thiên hạ đông nên sự thiếu ăn luôn xảy ra. Đó là chưa kể, trong nhà không hề có được một cái ly, một cái chén vì con trai thì vụn về, rửa chén, rửa bát cứ làm bẽ từ từ. Riết phải lấy lon đồ hộp để làm ly, làm chén. Điều này không làm cho tôi lo, buồn nhưng trái lại tôi càng vui vì tôi thấy nhiều người có ý thức, có tình. Như có nhiều người biết chơi nhạc, họ họp với nhau thành một ban rồi đi ca cho đám cưới. Dầu là “nghệ sĩ” nhưng tánh ăn cướp vẫn còn đó. Họ thường ăn cắp đồ ăn, ly tách trong nhà hàng, rồi bỏ những thứ đó vào thùng trống, thùng ampli,... đem về. Họ rất dễ thương, mỗi lần về nhà sau khi trình diễn như vậy, họ biết tôi đói và thường mang đồ ăn chạy vào kêu:

- Ông Tân ơi! Có đồ ăn nè!

Tôi vui vì họ biết nghĩ nhưng cách này cũng không phải cách. Tôi đã vạch cách khác để giải quyết thức ăn. Tôi quyết định, tiền ăn thì để mua gạo, dù gạo thường, gạo xấu cũng được, chủ yếu là ăn lấy no. Còn thức ăn thì tôi dựa vào thiên nhiên. Tôi để dành tiền mua khoảng một chục cần câu, lưới cua, rồi cùng tất cả ra biển để câu cá.

Tôi đã quan sát dòng nước, giờ giấc nước lên, nước xuống và từ đó tôi có lịch trình cho mọi người. Mấy giờ đi câu, muốn ăn nghêu, sò, cua,... thì mấy giờ đi. Công thức này thật là chính xác. Vì mỗi lần đi câu như vậy, những người này đánh bắt được ít nhất 500 con cá ngừ, cá nục mà nhiều lúc ăn không hết, tôi mới dùng làm chà bông để ăn lâu dài và cho hàng xóm. Sò cũng vậy, đánh bắt theo giờ tôi chỉ định thì thường xách về hàng 4, 5 sò lớn, đầy ắp. Thịt gà thì mua ở nông trại rất là rẻ, tôi nhớ lúc đó một lần mua thì phải mua đến 40 pounds thịt, giá mỗi pound là 16 cents. Thức ăn được giải quyết mà không phải ăn cắp mà lại được vui nữa vì ai cũng thích đi biển để chơi và đánh bắt cũng là một môn giải trí.

Lâu lâu, tánh ăn cướp của họ cũng nổi lên mỗi khi gặp phải cảnh khó. Họ không quen ngồi suy nghĩ để gỡ ra hoàn cảnh đó mà luôn nghĩ đến sự ăn cướp trước nhất mỗi khi gặp khó khăn. Mặc dầu qua quá trình sống bên tôi, tôi đã đưa không biết bao nhiêu người trở lại học đường mà họ vừa học, vừa có thể nhận học bổng và tiền mượn nhà trường với phân lì thấp. Tôi không nhớ nổi là tôi đã đi thi vào đại học giúp cho người ta bao nhiêu lần rồi. Vì với khả năng của họ, họ sẽ không vào nổi một trường đại học nào cả. Vì thế, tôi đã cầm căn cước của họ và thi giúp họ vì người Á Đông trông ai cũng giống ai dưới con mắt của người Mỹ. Nhiều người học không được thì tôi giới thiệu việc làm và tôi thường khuyên họ không nên ăn cướp nữa. Nhiều người thì nghe theo nhưng nhiều người ăn cướp đã trở thành cái nghiệp dĩ nên lâu ngày tay chân khó chịu, lại muốn “tái xuất giang hồ”. Cứ mỗi lần có ý định ăn hàng như vậy, họ thường tỏ thật với tôi. Tôi thấy khuyên không được nên đổi cách khuyên bằng coi ngày, coi số.

Sống với tôi, họ tin vào khả năng coi tử vi của tôi. Vì tôi định việc rất đúng nên họ rất tin tôi nhất là trong công việc phò thác hên xui này. Họ nghe lời nên dẹp bỏ kế hoạch ăn cướp nhưng lần nào cũng vậy, cũng nghe tôi nói ngày xấu, hay viện lý do này, lý do nọ nên riết thì họ nghỉ. Vì thế, họ không còn hỏi tôi nữa. Cho tới một ngày, ngồi trong phòng, nghe một số người cùng một băng bàn với nhau chuyện đánh cướp một ngôi nhà mà họ đã quan sát nắm tình hình. Họ chỉ còn ngại chiếc máy camera đặt trước cửa. Chiếc máy này được đặt ở một nơi hiểm trở và xoay qua, xoay lại vì thế nếu đột nhập vào thì chắc chắn sẽ bị thâm hình ảnh.

Nghe họ tính tới, tính lui không xong, tôi ra ngoài, tôi bảo họ nên sử dụng súng hơi, loại... (theo tôi chỉ) của Trung Quốc. Súng bắn mạnh nhưng ít tiếng động. Bắn bể máy camera thì đột nhập chứ khó gì! Họ thấy tôi chỉ một cách rành rẽ thì ai cũng ngồi nhìn nhau ngạc nhiên. Tôi làm như không để ý, vẫn coi như không có gì, tôi chỉ họ cách đi chuyển trên đường, ăn mặc như thế nào, không nên sử dụng vũ khí thật... làm thế nào để không bị bẻ... và tất cả ai này đều im lặng, thật ngạc nhiên vì có lẽ từ trước đến giờ họ chỉ tưởng tôi là một sinh viên, tôi ngày chỉ biết cầm sách cầm đầu mà học hay biết thêm về những huyền cơ mà thôi. Nay tôi chỉ cho họ cách xung trận, hành quân thì tự dưng ai này đều tự động giải giáp, từ đó chuyện ăn cướp không còn được nhắc đến nữa.

Cái ly thiện – Đánh dấu hành động tạo của cải lương thiện đầu tiên bằng công sức lao động của mình và cái tình nghĩa của kẻ cướp dành cho người cư mang họ. Đây là một trong những cái ly còn sót lại sẽ được trưng bày tại Bảo Tàng Văn Hóa và Tôn Giáo của VVQN. Con người chỉ cần có cái tâm là có thể thay đổi được lòng người, cải tạo xã hội.

Tôi đã cải tạo kẻ cướp không bằng moral một chiều, không bằng thuyết và lý mà là sự dung hòa. Dung hòa cái cách của họ và của tôi. Dung hòa giữa thuyết, lý và thực tiễn... Cuối cùng, họ đã tìm thấy nơi tôi ở một mặt khác mà từ đó họ thấy tôi toàn vẹn, có thể tin tưởng hoàn toàn từ văn đến võ, từ tri và hành.